

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟ ΟΜΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

Το ταΐνιο — γκρούκου, γκρούκου — κατέβαινε όλοταχώς προς την Θεσσαλονίκη Στο διάβα του χόρευαν δέντρα, θάμνοι, σπιτάκια, ζώα, άνθρωποι.

Κάνουν πώς Έγγλεσφέρνουν !

Στό διπλανό κομμάτι του βαγονιού βρισκόντουσαν μερικοί μηχανικοί τής «Φαιοντέσιον», Έλληνες εκ Καραγιωνίας, που προσπαθούσαν να Έγγλεσφέρνουν. Είχαν μιά πίπα — πάντοτε όμως σβυστή — στό στόμα τους και προσπαθούσαν να μιλήσουν σάν Έγγλέζοι, διαγκώνοντας τό ξύλο τής, χωρίς να ξέρουν πώς τό στόμα τό Έγγλέζικο έχει διαμορφωθή πειά για να μιλά με την πίπα. Σαπλώνανε τά λόδια τους, λερώνοντας τόν άπέναντι καναπέ, και ποτέ δέν λέγανε «ναι».

—Μπήκατε από τό Πλατύ ; τούς ρώτησε ό κατοστράινος.
—Γιές !
—Θωροήσατε τά «φύλλα» σας ;
—Ό, γιές !
Κι Έπειτα, σάν έφυγε ό κατοστράινος, ειπε ό Ένας στόν άλλο :
—Ρέ Μήτρου, σου άρεσε ψές ού τραχανάς ;

Στό δικό μου διαμείρισμα καθόταν Ένας Μπέης Τουρκαλθανός, από τη Μεσοαρία. Φορούσε ένα μαύρο «κουλάφι» στό κεφάλι του και ευρωπαϊκή ένδυμασία, που στεκόταν τόσο άσχημα άπάνω του, ώστε ξεχειλιζε στό γιακά, ξεχειλιζε τό πανταλόνι στή μέση, ξεχειλιζε τό γιλέκο στό στήθος του, πού νόμιζες πως τραβιόταν ή ίδια ή ένδυμασία από δω κι από κει, για να του φύγη !... Ήταν δηλαδή σάν κάτι ξένο κι άφάνισκο πάνω σ' ένα σώμα, που ζήτηει τά παλιά «κουτούρια», τ' Αρβανίτικα, από χοντρό «σαγιακι» άσπρο.

—Τοι μπίν ;
—Μίρι.
Παραμείρισα, για να τοποθετήση πό καλά ένα καλάθι που είχε με κρεμμύδια.
—Ρί ! Ρί !...
Σέ λίγο άνοιξε τήν ταμπακέρα του. Γεμάτη από καυτό λαθραίο.
—Τοιρού ;
—Σκάμ ! (Δέν θέλω). Ευχαριστώ !
—Καλό καυτό, μου ειπε Έπειτα Έλληνιστί.
—Είνε Αρναούτικος ;
—Γιά.
—Δέν έχετε μονοπώλιο στήν Αλβανία ;
—Έχουμε, δέν έχουμε, εμείς καπιζήσουμε «νεοκρατιστικά» (λαθραίο).
—Γιατί ;
—Γιά να μη μιάς πάρον τιά λεπτά οι Έταλοί.
—Και τί κανουν οι Έταλοί εκεί ;
—Προσωρινοί είνε.
—Πώς προσωρινοί ; Δέν καταλαβαίνω.
Τότε άνοιξε τό στόμα του και μου ειπε, και μου ειπε, για να καταλήξη στό τέλος ότι δέν θ' άργήσουν, λέει, να χωρίσουν τιά πιάτα τους.
—Πώς θά τά χωρίσετε, αφού μπήκαν πειά μέσα στό σπίτι σας ; ...
—Σάν τιά «ταχταμπίκια» (χορέους), μου άπάντησε.
—Μά τούς χρωστάτε.
—Ποιοί ; Έμεις ; ...
—Μά ποιός άλλος ; Έγώ ; Φάγατε τόσο δάνειο. Έχετε υπογράψει ως Κράτος του κόσμου τιά όμολογα, εκατομμύρια, σάς έχουνε δανείσει !...
—Δανεικά κι άγύριστα !...
—Πώς άγύριστα ; Δέν είνε πειά Τουρκία, που τήν έγελούσατε.
—Δέν ξέρεις ότι τ' Αρβανίτικα όμολογα γράφονται όχι σε χαρτί, αλλά σε...χαλδαδούχτο ; !...
—Όμολόγησα ότι ένα τέτοιο πρώτη φορά τό άκουγα.
—Δέν ξέρεις και τό μύθο ;
—Όμολόγησα πως δέν έγνώριζα κανένα τέτοιο μύθο.
—Τότε άκουσε τον και μιά μέρα να τον θυμηθής !...
«Ένας Αρβανίτης μιά φορά απ' τή Βαλόνα (Αϊδώνια), έτυχε να είνε σε μεγάλη στενοχώρια οικονομική. Βασάνιζε τό μυαλό του από

Ο Μπέης ήταν στενοχωρημένος

δω, βασάνιζε τό μυαλό του από κει, για να βρή χρήματα, μα τίποτα έκανε.

—Φτου, αλαμπιέλιβερον !...
»Αφού συλλογίστηκε πολύ και έσπασε τήν «κόκα» του, σάν καλός ΈΟθωμανός και Αρβανίτης, ειπε :
—Κι' άποδώ στραβά, κι' άποκει άνάποδα...
»Ας βγούμε λίγο έξω και «Αλλάχ κερήμ» (Έχει ό Θεός) !
»Δέν ειχε και μεγάλο άδικο για να έλιψή στό Θεό, γιατί μόλις βγήκε έξω και να μπροστά στό δρόμο του Ένας γνωστός του σαράφης ΈΟθωμός. Πήγε λοιπόν κοντά του και του διηγήθηκε τή στενοχώρια του.
»Ο ΈΟθωμός έκανε πώς τόν λυπήθηκε. Ήξερε ότι ό Μπέης ειχε χρήματα, σπία, αλώνα και βροσκοπιές. Προκαπι μόνο δέν ειχε !
—Μπή μου, του λέει, εγώ σου δανείζω χίλια γρόσια, αν μου υπογράψης ένα όμολογο.
—Δέχτηκε ό Μπέης, όχι ένα, αλλά δώδεκα όμολογα να υπογράψη. Και υπογράψε και σε λίγο ειχε τιά χίλια γρόσια στήν τσέπη του.
—Χάι, χάι, χάι, χάι !...
»Πέρασε κάμποσος καιρός.
»Μιά μέρα τόν σταταιάζε ό ΈΟθωμός.
—Ξέρεις, Μπή μου, να πάρω τό κακό σου, κείνο τό όμολογο...
—Τό ξέρω, του άπάντησε ό Μπέης, και προσπέρασε.
»Πέρασε πάλι κάμποσος καιρός.
»Και πάλι ό ΈΟθωμός τόν σινάντησε και του ειπε :
—Ξέρεις, Μπή μου...
—Τό ξέρω !...
»Μιά, δύο, τρεις, τέσσερες, πέντε, δώδεκα φορές, ώσταν μέρα, επιτέλους, δέν βάσταζε πειά κι' ό Αρβανίτης, μετάνιωσταν στού στομάχου, πάει στού ΈΟθωμού το σάφικο.
—Που είνε, όρέ, εκείνο τό όμολογο ; λέει.
—Έδώ είνε, Μπή μου !
—Βγάλ' το, όρέ, άμέσως !
»Ο ΈΟθωμός, θαρούνας ότι ό Αρβανίτης πήγε να τόν πληρώση, άνοίγει μιά σκοφιανή κάσα και παίρνει από μέσα τό όμολογο. Βλέπει όμως άμέσως κι' ό Αρβανίτης μιά κομματούρα άκόμα πιο σκοφιασμένη, μα «δμιούτσουρη» (δύό κανές), του τήν βάζει στή μύτη του και του φωνάζει με μιά άγρια και δυνατή φωνή :
—«Σκίο» το, όρέ, και φά το !...
»Κάτι θέλησε ό ΈΟθωμός να πη, θέλησε κινηθή — κοκά ! — ό Μπέης σηκώνει και τιά δυό «κομμάκια» τής κομματούρας.
—«Σκίο» το, όρέ, ειπα, και φά το !...
»Τι μπορούσε να κάνει ό ΈΟθωμός ; Θέλει και μη, έφαγε τό όμολογο...
»Πέρασε και πάλι κάμποσος καιρός. Ο Αρβανίτης έφαγε εκείνα τιά λεπτά — είταμε, προκαπι δέν ειχε — και σ' άνεργος και κακομαθημένος όπως ήτανε και είνε κάθε Αρβανίτης, Μπέης μάλιστα, τά βρήκε πάλι σκοφιρα. Συλλογίστηκε και πάλι, για να βρή χρήματα άποδώ, συλλογίστηκε άποκει, θυμήθηκε και πάλι τόν ΈΟθωμο. Αλλά, πώς να του ζητήσει δανεικά ; ...
»Αποδώ τό έχει, άποκει τό έχει, τόν έσπρωξε και ή ανάγκη, είδε άπόειδε, πώς από πουθενά δέν θάβρισκε λεφτά, σηκώνεται και ξαναπαι στο σαράφικο.
—Τις προάλλες, λέει του ΈΟθωμού, ήμουνα μεθυσμένος, μ' έθύμισες και λίγο και για τούτο σουκανα εκείνο τό «φερσάτο» (φέρσισιο). Έγώ όμως δέν θέλω να φάω ξένα χρήματα !... Θέλω να σέ πληρώσω !... Δάνεισε μου, τό λοιπόν, άλλα χίλια γρόσια και δώσε μου να σου υπογράψω ένα όμολογο για δυό χιλιάδες γρόσια.
»Κι' έστριψε άγρια τό μιστάκι του.
»Φοβήθηκε ό ΈΟθωμός.
—Μπας ούστανέ, έφάντημ, του λέει, περιμένε με λιγάκι και άμέσως έφτασα !
»Και πρίν ό Αρβανίτης καταλάβει, ό ΈΟθωμός ήταν δέξω από

Φορούσε ένα μαύρο «κουλάφι» στό κεφάλι

Φτάνει να υπογράψης τούτο τό όμολογο.

Σχίσε το και φάτο, όρέ ταιρούτ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η κατάληψις τῶν Ἰωαννίνων καὶ ὁ ξένος πρεσβευτής. Φεύγει...κι' ἀκόμα φεύγει !... Τὸ φῶς τοῦ ὑποφυγόντων Ἐξωτερικῶν καὶ τὸ φῶς τῶν Ἑλληνοσερβικῶν νικῶν. Ἡ στοιχειωμένη βαλκανιδιά πὺ καταδικάζε τοὺς Τσερκολάτρεις. Ὁ Ὀθων καὶ ἡ Ἀμαλία στὴν Ἄνδρο. Ἡ γκάφα τῆς Δημαρχίνας. Ἐνα θαυμάσιο ἐπιγράμμα τοῦ Ἀναγνωστάκη. Διατὶ «ἄγγελος» ὁ «Βλάχος», κτλ. κτλ.

ΜΑ κατελήφθησαν τὰ Γιάννινα, ὁ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτής κάποιος Δυνάμεως, ἡ ὁποία εἶδει χνε μέχρι σκανδάλου φιλικὰς διαθέσεις γιὰ τὴν Τουρκία καὶ τὴν Ἀλβανία, ἐπισκέφθη τὸν τότε ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν, μακαρίτη Λάμπρο Κορομηλά, χωρὶς νὰ γνωρίζη τὸ μέγα γιὰ τὸν Ἑλλητισμὸν γεγονός τῆς ἡμέρας ἐκείνης.
Ἦταν 21 Φεβρουαρίου τοῦ 1913.
Μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαριτισμοὺς, ὁ πρεσβευτής ρώτησε ἔτσι, ὅπως τυπικῶς, τὸν Κορομηλά :

- Καὶ τί νέα ;
- Ἄ, τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κορομηλάς. Ἐνα μόνο μικρὸ πρᾶγμα σινέθη σήμερι γιὰ μᾶς.
- Τὶ πρᾶγμα ;
- Ἐ, δὲν εἶν' καὶ τίποτε, ξαναεἶπε ὁ Κορομηλάς, ἀδιαφορῶς ἤδη.
- Μά, τί συνέθη ;
- Νά, καταλάβαμε σήμερα τὰ Γιάννινα !..
- Πῶς ; εἶπε ὁ Ἀδστικὸς πρέσβης, ὁ ὁποῖος τινάχτηκε σὺν νὰ τὸν τοίμησε σκορπιός. Εἶνε ἀληθές ;
- Καὶ βέβαια εἶνε ἀληθές, ἀφοῦ σὺς τὸ λέω ἐπισημῶς !..
- Ὁ πρέσβης ἔμεινε ἀνευθὺς γιὰ μὴ στιγμῇ, καὶ εἶτα ἔφυγε, σὺν νὰ τὸν κινηγοῦσαν, λησιμονήσας ἀκόμα καὶ νὰ συγκαρῆ, ἔστω καὶ γιὰ τὰ μάτια, τὸν Ἑλληνα ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν, λησιμονήσας καὶ νὰ τὸν χαρακτηρίη ἀκόμα !..

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔτυχε νὰ ἔχη συνεργασία ὁ Κορομηλάς μὲ τὸν τότε πρεσβευτὴ τῆς Σερβίας στὴν Ἀθήνα, τὸν κ. Μπόσκοβιτς.

Ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε ἡ συνεργασία, κάποια βλάβη ἐπέβη στὸ ἠλεκτρικὸ καὶ σβύσανε τὰ φῶτα.

Ὁ Κορομηλάς δυσανασχετόντας ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν μερικὰ κεριά, ὥσπου νὰ διορθωθῇ τὸ φῶς.

Τότε ὁ Σέρβος πρεσβευτῆς τοῦ ἔκανε ἕνα κολλημένο :

—Δὲν πειράζει, τοῦ εἶπε, κ. ὑπουργέ, ἡ λάμπη τῶν ἑλληνικῶν νικῶν εἶνε ἱκανὴ γιὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ νὰ ἐργασθῶμεν.

Κι' ὁ Κορομηλάς τὸν εὐχαρίστησε, ἀνταποδῶσας τὸ κολλημένο :

—Καὶ τῶν Σερβικῶν νικῶν, κ. Μπόσκοβιτς !

Κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821, στὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς, σ' ἕνα κλέφτικο λιμερί, ὑπῆρχε μιά πελώρια βαλκανιδιά, μὲ μιά μεγάλη κουφάλα στὸν κορμὸ τῆς.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν κουφάλα καθότανε, χωρὶς νὰ φαίνεται, ἕνας γέρο -καλόγηρος.

τὸ σαράφικο. Ὅταν δὲ λίγὸ γύρισε πίσω, βαστοῦσε στὸ χέρι τοῦ ἕνα σταχτὶ χονδρόχαρτο ἀπὸ ἐστράτοσ, ἀπὸ ἐκεῖνα πὺ τυλιγὸν τὸν χαλδῆ, γεμιστὸ ἀπὸ λαδιὲς κι' ἀπὸ ἀπομιμνάρια τῶν χαλβάδων. Ἀνοίγει τὸ στρατόχαρτο ἀπάνω στὸ γραφεῖο, κάθεται κι' ἀρχίζει νὰ γράφη.

—Δὲν μὸς λές, τί κάνεις, ὄρε, αὐτοῦ ; Τὸν ρωτᾶει ὁ Μπέης θυμωμένος, νομίζοντας ὅτι τὸν ἐπερίττει.

—Μπέη μου, ἀπαντᾶει ὁ Ἑβραῖος, γράφω τὸ ὁμῶλογο.

—Καὶ γράφεται, βρε σὺ, ὁμῶλογο ἀπάνω σὲ χαλδαόχαρτο ;

—Τὶ νὰ κάνω, Ἀγά μου. Ἐτσι κι' ἔτσι, ἐγὼ πάλι θὰ τὸ φάω !..

Νάνα τοῦλάχιστον...γλάμο !..

—Ἀκουσεσ ; μὸς εἶπε ὁ Τουρκαρβανίτης, τελειώνοντας τὴν ἱστορία του. Ὅλα τὰ ὁμῶλογο τῶν Ἀλβανῶν σὲ χαλδαόχαρτα ἀπάνω γράφονται !. Καὶ νὰ τὸ θυμηθῆς μὰ μέρα !..

—Καὶ καταβαίνετε στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ προμηθευθῆτε καμμιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ τὸ χαρτὶ αὐτὸ ; ρώτησα.

—Ὁχι, ἔχουμε ἀρκετὸ στὴν Ἀλβανία !.. Μά, νὰ τὸ θυμηθῆς !..

—Θὰ τὸ θυμηθῶ...!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ὁ καλόγηρος αὐτὸς εἶχε τὴν ἐξῆς ἰπηρεσία : Ὅταν οἱ ἐπαναστάται Ἑλληγες πᾶνανε κανέναν Ἑλληνα Τουρκοκόφιλον — Ἐτουρκοκόφιλον, ὁποῖος λέγανε τότε τοὺς δειλοὺς καὶ συμφεροντολόγους ραγιάδες, τὸν πληγαῖναν καὶ τὸν δικάζαν κάτω ἀπ' τὴ βαλκανιδιά, καὶ ἀφοῦ τελειῶνε ἡ διαδικασία, φωνάζανε, σὺν νὰ ρωτοῦσαν τὴν κουφάλα :

—Τί λές, δειντρί, νὰ τὸν ἀφήσουμε, γιὰ νὰ τὸν κόψουμε ;

Καὶ τότε ἀκουγότανε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν κουφάλα ἡ τρειμιλιαστή φωνὴ τοῦ...«ἐδένδρου», τοῦ καλοῖηρου δηλαδῆ :

—Νὰ πληρώσῃ χίλια γρόσια γιὰ τὰ παλλήκρια καὶ τρακόσια γιὰ τὴν ἐκκλησιά τοῦ Ἄϊ - Λιά καὶ νὰ πᾶν στὸν ἀγρόιστο...!

Καμμιὰ φορὰ ἄμως — δταν τὸ παρῶταμα τοῦ Τουρκοκόφιλου ἦτανε βαρὸν — ἀκουγότανε ἀγρευμένη ἡ γεροντικὴ τοῦ ἐδένδρου φωνή :

—Κόψτε τον !..

Καὶ τὸν ἔκοβαν.

Μιά φορὰ οἱ πρῶτοι βασιλεῖς μας, Ὀθων καὶ Ἀμαλία, εἶχαν πάει στὴν Ἄνδρο. Ἐκεῖ φιλοξενηθῆκανε στὸ σπίτι τοῦ τότε δημάρχου Ἄνδρου, τοῦ ὁποῖου ἡ γυναῖκα ἦταν ἔγγυος στὸ...ἐνδέκατο παιδί τῆς.

Καθὼς καθόντουσαν, ἡ Ἀμαλία, ἡ ὁποία εἶχε μεγάλο πόνο γιὰτὶ δὲν ἔκανε παιδιὰ, κῦτταξε μὲ θλίψη τῆς δημαρχίνας τὴν γαστέρα τὴν εὐλογημένην, χωρὶς νὰ μιλήη.

Ἡ δημαρχίνα πάλι, ἡ ὁποία ἐγνώριζε, ὅπως καὶ δηλ τότε ἡ Ἑλλάς, τὸν μεγάλο καὶμὸ τῆς βασιλείσης, κῦτταξε σὲ μιά στιγμῇ τὴ βασιλίσα στὰ μάτια, κῦτταξε καὶ τὴν κοιλιά τῆς, ξανακῦτταξε τὴν Ἀμαλία στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε ἀφέλεστατα :

—Ἄχ, κυρὰ βασιλίσα, δὲν ἦταν τοῦτο πῶχω δῶ, νὰ ἦτανε αὐτοῦ !

Κι' ἔδειξε τὴν κοιλιά τῆς βασιλίσης.

Ἡ Ἀμαλία κατακοκκίνισε, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἐτσι ἡ δημαρχίνα πῆρε θάρρος καὶ πρόσθεσε, σὲ ἐμπιστευτικὸ τῆ φορὰ αὐτῆ τόνου :

—Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι, Μεγαλειότητι, κι' ἄς ἦτανε κι' ἀπὸ τὴν Ἄνδρο τὸ παιδί !..

Ὁ περίφημος ὀφθαλμιατρός Ἀναγνωστάκης ἦταν καὶ ποιητῆς ἀπ' τοὺς πὸ χαριτωμένους.

Ἡ κυρίες, μάλιστα, τοῦ πήγαναν, κατὰ τὴν συνήθεια τῆς ἐποχῆς, τὰ λευκώματά τους, γιὰ νὰ γράψῃ στίχους.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοῦ ἔστειλε καὶ τὸ δικό τῆς ἡ κ. Ἐλένη Βλάχου, σύζυγος τοῦ μακαρίτη Ἀγγέλου Βλάχου καὶ μητέρα τοῦ σημερινοῦ διεφθάντου τῆς «Καθημε-

ρινης» κ. Γεωργίου Βλάχου.

Κι' ὁ Ἀναγνωστάκης τῆς ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο τετράστιχο :

Τὸ εἶπε κι' ὁ παπᾶς στὴν εὐλογία του,

ὅτι τὸ ἡμῶς του εἶνε ἡ κυρία του.

Καὶ βέβαια, γιὰτὶ ἂν ἔμεινε μόνος,

ποτὲ δὲν θὰ γινόταν Ἀγγέλος ὁ...Βλάχος !

Ὅταν κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν οἱ Σπεσιώται ναυτικοὶ ἀρχισαν νὰ δειχνοῦν γιὰ μιά στιγμῇ σημεῖα λιποψυχίας, κάποιος γέρο - παπᾶς Σπεσιώτης, τοὺς μάζεψε σ' ἕνα μέρος καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ, τοὺς εἶπε τὰ ἐξῆς, δειχνοῦντας τὸ ἀπέναντι τῶν Σπεσιῶν νησάκι, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ σήμερα «Δοκός», ὅπως λεγότανε καὶ τότε :

—Πηγαίνετε νὰ πολεμήσετε τὸν Τούρκο. Κι' ὅσοι πέσετε σ' ἐκεῖνο τὸ νησάκι τὸ μικρὸ, θ' ἀναστηθῆτε. Γιὰτὶ ἡ ἀνάστασις νεκρῶν θὰ γίνῃ σ' αὐτὸ τὸ νησί, τὴν Δοκὸ. Τὸ λέει καὶ τὸ «Πιστεύω». Δὲν εἶδατε πὺ λέει : «Π ρ ο σ ο κ ὶ ὶ ἀνάστασις νεκρῶν» ; Δηλαδῆ, ἡ ἀνάστασις νεκρῶν θὰ γίνῃ ἐπ' ὀ ρ ο σ ο κ ὶ ν, μπροστὰ στὴ Δοκὸ, μαζῆς !..

Ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς ἦταν πάρα πολὺ κοντός, ἀλλὰ εἶχε τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του. Ὅταν ἔγινε ὑπουργὸς ἐξέδωκε τὸ περίφημο ἰσομήμα του περὶ Ἑλληνικοῦ ἰθαγενισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκαμε μεγάλο θόρυβο σὲ δηλ τὴν Ἀνατολίην.

—Ὁ βασιλεὺς Ὀθων τοῦ εἶπε τότε :

—Ἀπορᾶ, κ. Ραγκαβῆ, πῶς τόσο μικροῦ ἀναστήματος ἄνθρωπος, ἔχεται τόσο μεγάλας βλέψεις !

—Μεγαλειότητε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ραγκαβῆς, γνωρίζετε, βέβαια, ὅτι τὰ πὸ μικρὰ ὀρολόγια εἶνε ἐκεῖνα πὺ ἔχουν τὰς τελειότερας μηχανάς !